

[K. B. Andersen.]

foran os i det førnævnte materiale, er så omfattende, at jeg ikke skal forsøge at give et blot nogenlunde samlet indtryk af det, men alene fremdrage nogle enkelte træk til belysning af udviklingen op til dette øjeblik.

Vi står i dag med den største beskæftigelse, vi nogen sinde har haft, med den største produktion, med den højeste levestandard og med den laveste ledighed. Ledigheden var endnu her i slutningen af november nede på 2,6 pct., mens den på samme tid for nogle år siden, i 1958, var ca. 3 gange så høj. Samtidig er der sket et fald i statens udgifter til arbejdsløshedsunderstøttelser fra 180 mill. kr. i det nævnte år til 36 mill. kr. i sidste finansår, altså en årlig nedgang på næsten 150 mill. kr. Det er den slags besparelser, ingen kan have noget imod. Da det nu er blevet så moderne at tale om bevillingspause, kunne man vel indføre ordet arbejdsløshedspause ved siden af og endda med betydelig større rimelighed. Denne nedgang i ledigheden har ifølge den økonomiske oversigt været forbundet med en glædelig udjævning af beskæftigelsen i de forskellige landsdele, en udvikling, der afspejler arbejdskraftens øgede mobilitet.

Vi har altså lov til at sige, at vi stadig har gode tider i dette land. Det store spørgsmål er: kan det holde, og hvor længe? Da Kristeligt Dagblad i lørdags præsenterede sine læsere for regeringens oplæg, skete det under deisen: farvel til de gode tider. Sådan har jeg ikke forstået dette materiale. Det er efter min mening at male en vis mand på væggen, hvis man da kan være bekendt at rette en sådan beskyldning netop imod det blad. Men det er rigtigt, at det går som en rød tråd gennem regeringens oplæg nu, sådan som det også var tilfældet i åbningstalen: hvordan opretholder vi den økonomiske balance? Eller gerne for mig: hvordan genskaber vi den økonomiske balance, som er forudsætningen, den absolut nødvendige forudsætning for fortsat fremgang i produktion og forbrug og for bevarelsen af

den gode beskæftigelse? Det er så meget mere berettiget at stille dette spørgsmål, som det nyeste tal for valutaudviklingen, som vi blev bekendt med i mandags, viser en nedgang i valutabeholdningen for november på 110 mill. kr.

Svaret på spørgsmålet vil dels afhænge af den økonomiske baggrund for vore øjeblikkelige og fremtidige handlinger, dels af disse handlingers karakter. Hvad baggrunden angår, er der grund til at hæfte sig ved den økonomiske oversigts relativt optimistiske vurdering af den internationale situation, der bl. a. karakteriseres med en vending som — jeg beder om tilladelse til et kort citat —

„som helhed et gunstigt klima for dansk udenrigshandel.“

Der er så meget mere grund til at pege på den internationale baggrunds betydning for vor økonomi, som der undertiden i debatten om vor stilling til det europæiske samarbejde agiteres, som om Danmark ikke under alle omstændigheder i sin økonomiske udvikling er afhængig af udviklingen ude omkring.

Men selvfølgelig er det kun den ene side af sagen; den anden er, hvordan vi ved vore egne handlinger spiller op til de vilkår, der bydes os udefra. Sådan var det i 1957, og sådan er det i dag. Der bør i denne sammenhæng anstændigvis peges på den bekymring, der også kommer til udtryk i den økonomiske oversigt: at der er faremomenter for vor udenrigshandel i den stærke stigning i det indenlandske omkostningsniveau.

Mens juniforligets virkninger som før sagt endnu ikke har vist sig i valutatalene, pegede den højtærede finansminister i sin tale i fredags på, hvordan det tilsigtede omsving på statsbudgettet var i fuld gang, og nævnte som udtryk herfor, at juli kvartal viste et kasseoverskud efter en periode på ca. et år med betydelige kasseunderskud pr. kvartal.

Hvad er det så for et udspil, regeringen kommer med? Er den forsigtige linje i den offentlige økonomi, som ønsket om økono-